

HET VERKEERDE MEISJE

ANGELIQUE HAAK

THRILLER

Juiste tijd, juiste
plaats. Toch ging
het gruwelijk
verkeerd...

DE CRIME COMPAGNIE

1. AMELIE

De vrouwen die het kunnen navertellen, de zogeheten geluksvogels, hoor je achteraf altijd zeggen: ‘Ik vóelde dat er die dag iets niet in orde was. Al vanaf het moment dat ik opstond, wist ik dat het helemaal fout zou gaan.’

Bijvoorbeeld omdat het schilderijtje van hun dode oma uit het niets omviel, of simpelweg omdat ze een unheimisch gevoel hadden over wat de dag zou brengen. Een alarmbel die afging, lang voordat die man in de metro iets te vaak hun kant op keek, of op weg naar huis te dicht achter hen liep.

Maar soms blijken alarmbellen zinloos en gebeurtenissen onvermijdelijk. Als het eerste dominosteentje omvalt – of het schilderijtje van die dode oma – zet dat de rest in gang en is het verdere verloop onafwendbaar.

Voor mij was er geen alarmbel. Aan niets voelde ik dat er iets vreselijks stond te gebeuren.

Ik was, zoals ze dat zeggen, op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats. Zo zou ik dat voorheen zelf ook gezegd kunnen hebben. Nu vind ik werkelijk álles aan dat zinnetje verkeerd. Ik was op de juiste tijd op de juiste plaats! Ik moest daar zijn om op tijd op mijn werk te komen en het was de route die ik altijd nam. Ik hóorde daar te zijn!

En nu ben ik hier, in deze stikdonkere ruimte. Op een plek waar het koud is, waar het naar een mix van rottende eieren en schimmelende bladeren ruikt, én waar ik alle gevoel van tijd en plaats kwijt ben. Nu kan ik alleen nog maar hopen dat ik zo’n geluksvo-

gel ben. Dat ik hier wegkom en mijn vader, mijn vrienden en collega's ooit nog terugzie.

Verkeerde tijden en plekken bestaan niet.

Verkeerde mensen wel.

2.

Ik heb het schitterende notitieboek dat me zo aan haar doet denken vaak in mijn handen gehad, zelfs opengeslagen met mijn pen al in de aanslag, maar de pagina's bleven leeg. Ik voelde nooit de urgentie mijn levensverhaal op te schrijven. Waarom zou ik dat doen? Om begrip te krijgen voor wat ik ben? Om op een dag bestudeerd te worden door psychologen, die dan verheugd roepen: 'Zie hier, weer een geval van verkniptheid bevestigd door moeilijke jeugd en trauma's! Wij hebben gelijk!'

Want ja, die moeilijke jeugd was er. En god, ruimte genoeg voor trauma's. Maar kwamen die niet pas toen ik al grotendeels gevormd was?

Ruim zestig procent van de verbindingen in onze hersenen is al voor de geboorte aangelegd en vooral in de laatste drie maanden van een voldragen zwangerschap ontwikkelt het foetusbrein zich rap. Misschien lag het 'probleem' in het feit dat ik veel te vroeg geboren werd. Of in het feit dat mijn moeder rookte als een ketter en regelmatig straalbezopen was tijdens haar zwangerschap. Of misschien wel in beide, in combinatie met die moeilijke en mogelijk traumatische jeugd.

Hoe het ook zij, de uitkomst is wat het is en voor het eerst voel ik wél die urgentie om mijn verhaal op te schrijven. Ik wil duidelijk maken dat dit... dat ik niet het gevolg ben van mijn vaders gedrag, van de afwezigheid van mijn moeder en al die andere zaken die instanties zo graag aangrijpen. Ik ben de schuld van de maatschappij die zijn kop in het zand steekt. Die niet wil zien wat allang zicht-

baar is, omdat het ingaat tegen alles wat ze willen zien.

De wetenschap heeft jaren geleden al aangetoond dat het brein van moordenaars, psychopaten en pathologische leugenaars anders in elkaar steekt dan dat van 'normale' mensen. Er zijn complete naslagwerken te vinden over afwijkende limbische systemen, overactieve amygdala's en haperende prefrontale cortexen. Allerlei aantoonbare signalen dat er 'iets' met iemand aan de hand is.

Je kunt stellen dat een hoop leed in de wereld voorkomen kan worden met een hersenscan in een vroeg stadium in een mensenleven. Tenminste, als mensen daarvoor open zouden staan.

De mensheid wil in al haar naïviteit blijven geloven dat ieder kind dat geboren wordt puur en onbezoedeld is. Een onbeschreven bladzijde, met alle mogelijkheden en kansen om tot een vredelievend mens op te groeien.

Geen enkele ouder wil aan de wieg te horen krijgen dat zijn of haar kroost geboren is met een 'killerbrein' en gedoemd is anderen zonder enige vorm van empathie de vreselijkste dingen aan te doen, ondanks alle inspanningen hun hartenliefje het beste van het beste te geven.

Nee, dat is niet wat die naïevelingen willen horen. Die willen geloven dat er voor elk probleem in hun wereld een oplossing is. Dat met de juiste dosis liefde, aandacht en zorg ieder kind een kans heeft net zo 'normaal' als zij te worden.

Ik denk dat dat bullshit is en hun normaal-zijn gelijkstaat aan middelmatigheid.

Kijkend naar de enige foto die ik van mij en mijn vader samen heb, besef ik dat het milieu waarin ik opgroeide voor mij alles was wat ik me wenste. Ik hield grenzeloos veel van mijn vader, keek tegen hem op, wilde worden zoals hij.

En daarom zal ik je mijn verhaal vertellen. Ik wil dat het be waard blijft. Ik wil je laten zien wat ik al vroeg van de beste leerde te zijn: een onvervalste pathologische leugenaar met een waar killerbrein. Allesbehalve middelmatig.

3. AMELIE

Voor de zoveelste keer ga ik in mijn versufte toestand mijn gangen na. Was er iets wat ik over het hoofd gezien had?

Net als elke maandag had ik om vijf over zeven de voordeur achter me dichtgetrokken en mijn fiets onder het afdak vandaan gehaald. Bij het opstappen constateerde ik – voor de zoveelste keer – dat mijn achterband nodig opgepompt moest worden. Was dat mijn signaal, mijn alarmbel? Was het anders gelopen als ik die paar minuten de tijd had genomen om mijn routine te doorbreken, en ik net iets later bij het station was gearriveerd? Had ik, als ik niet zo vreselijk moe was geweest van al het gedoe met Vince de afgelopen tijd, en als ik niet zo suf was van de oxazepam die ik daardoor de laatste weken slikte, dan misschien wél gemerkt dat er iemand achter me opdook?

In het stikdonker krabbel ik overeind. Alles lijkt nog donkerder te worden door de zwarte vlekken die voor mijn ogen dansen. Dan neem ik mijn muts af en bevoel mijn hoofd met twee handen. Er lijkt geen bloed te zijn, wel een enorm ei dat pijnlijk aanvoelt als ik erop druk. Was ik met iets op mijn hoofd geslagen? Ik zet de muts voorzichtig weer op en trek de deken die ik voel wat over me heen. Ik heb het vreselijk koud. En ook prikken mijn polsen pijnlijk. Als ik mijn vingers voorzichtig over de huid laat glijden, voel ik striemen en schaafwonden. Van touw of zoiets?

Mijn god! Het voelen van de striemen, het fysieke bewijs van wat er aan de hand is, zorgt ervoor dat ik naar adem hap. Plotse-ling trekt de mist in mijn hoofd op en dringt ten volste tot me

door wat er aan de hand is. Het station. Er waren armen om me heen geweest toen ik mijn fiets op slot zette. Een hand over mijn mond, een klap op mijn hoofd en daarna gehobbel in een donkere ruimte. Was ik buiten bewustzijn geweest? Vervoerd in een auto? Een busje? Ontvoerd?

Een flard van een wit busje schiet aan me voorbij, maar feit is dat ik geen idee heb wie mij overviel en hoe ik hier – waar? – terecht ben gekomen. Mijn god! Mijn god! Mijn god!

Vergelding! Dat woord schiet als een stroomstoot door mijn lijf en zorgt ervoor dat de gedachtestroom opnieuw op gang komt. Is dit de vergelding voor al die jaren geleden? Mijn verdiende loon?

Ik zie het harde bestraffende gezicht van mijn moeder voor me en een pijnlijke steek trekt door mijn maag- en hartstreek. *Nee, Amelie! Zo moet je niet denken. Anouk kwam zelf achter je aan, je was nog een kind en...*

Ik sluit mijn ogen en adem diep door tot het schuldgevoel wegdrijft.

Mijn collega's. Zouden ze me gemist hebben toen mijn bureau leeg bleef? Ik denk het niet. Er zijn regelmatig weken waarin ik thuiswerk en niet naar kantoor ga. Niemand zou meteen alarm slaan.

Mijn fiets dan, is die bij het station achtergebleven? Ik weet niet meer of ik hem al op slot had gezet, en eigenlijk ook niet of dat iets uitmaakt. Het was gewoon een fiets, niets meer, niets minder.

Ik druk mijn rug tegen de muur en sla mijn armen om mijn benen. Het maakt niet uit waar mijn fiets is en of mijn collega's hun wenkbrauwen wel of niet optrekken over mijn lege bureau. Lianne mist me sowieso als ik niet op de hockeytraining verschijn, die heb ik werkelijk nog nooit overgeslagen zonder haar op de hoogte te stellen. Mijn beste vriendin kent me na al die jaren goed genoeg om te weten dat...

'Nee!' roep ik hardop als ik opeens iets besef.

Zaterdagavond. Lianne kwam gelijk naar me toe nadat ik haar

vertelde over de heftige confrontatie die ik de dag ervoor met Vince had. Er was wijn geweest. Veel wijn. Ik weet nog dat ik haar mijn haar showde. Mijn goudblonde lokken waar Vince zo verzot op was, die de kapper eerder die dag op mijn verzoek in de tint walnootbruin verfde. Ik zei vol trots tegen haar dat dat pas het begin was, en dat ik er ernstig over dacht om er na alle ellende met Vince een weekje tussenuit te gaan, of misschien wel twee. Alleen! Ik had nog voldoende vakantiedagen en vrij nemen van mijn werk was geen enkel probleem. Zou ze nu denken dat ik...

Mijn god! Het besef raakt me als een mokerslag. Als Lianne inderdaad aannam dat ik mijn voornemen om ertussenuit te gaan had doorgezet, en op het werk ondernamen ze ook geen actie, dan zou pas vrijdag mijn vader zich afvragen waar ik was als ik niet in de galerie verscheen. NIEMAND zou me missen!